

Abstract No 73

මුවදෙව්දාවතෙහි විද්‍යමාන සංස්කෘත ඛණ්ඩකාව්‍ය ලක්ෂණ පිළිබඳ විමසීමක්

සසින්ද ගිම්හාන් ප්‍රේමකුමාර

සිංහල විශේෂවේදී දෙවන වසර, සිංහල අධ්‍යයනාංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය, කැලණිය

sasindagimhan@gmail.com

සිංහල සාහිත්‍ය කෘති සම්පාදනයෙහි යොමු වූවෝ බුදුරජාණන් වහන්සේගේ ගුණ මහිමය දැක්වීම සඳහා ගද්‍ය පද්‍ය කෘති රචනා කළහ. ඒ සඳහා ජාතක කතා බහුල ව විෂය කර ගත් ආකාරයක් දැක ගත හැකි අතර මුවදෙව්දාවත කාව්‍යය ද එවන් අප්‍රකට කවියෙකුගේ නිර්මාණ ශක්‍යතාවයේ ප්‍රතිඵලයකි. ජාතකටීඨ කතාවේ අපණ්ණක වර්ගයේ නව වැන්න වන මධ්‍යදේව ජාතකය වස්තු බීජය කොට ගෙන පොළොන්නරු යුගයේ රචනා වූවකි, මුවදෙව්දාවත කාව්‍යය. මෙකල සංස්කෘත සාහිත්‍යය බෙහෙවින් දියුණු වී පැවති සමයක් වූ අතර මුවදෙව්දාවත රචනා වන්නේ සිංහලයෙහි එම අඩුව සපුරා ගැනීමේ උත්සාහයක ප්‍රතිඵලයක් වශයෙනි. තත් කෘතියෙහි විද්‍යමාන වන සංස්කෘත ඛණ්ඩ කාව්‍ය ලක්ෂණ පිළිබඳ විමසීම මෙම පර්යේෂණයේ මූලික අරමුණයි. මුවදෙව්දාවත ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය ලෙස ද සංස්කෘත ඛණ්ඩ කාව්‍ය ලක්ෂණ පිළිබඳ රචිත ග්‍රන්ථ ද්විතීය මූලාශ්‍රය වශයෙන් ද ගෙන අප සිදු කළා වූ මෙම පර්යේෂණයෙන් අනාවරණය වූ පරිදි, මුවදෙව්දාවත කාව්‍යයෙහි සංස්කෘත ඛණ්ඩ කාව්‍ය ලක්ෂණ ගණනාවක් ම විද්‍යමාන වන බව තහවුරු විය.

ප්‍රමුඛ පද : පොළොන්නරු යුගය, ජාතකටීඨ කතාව, මධ්‍යදේව ජාතකය, මුවදෙව්දාවත, සංස්කෘත ඛණ්ඩ කාව්‍ය ලක්ෂණ